

Tysk markering av 100-årsdagen for Frank Buchmans fødsel

Nr. 3 – 1978

En internasjonal demonstrasjon for Moralsk Opprustning vil finne sted i Freudenstadt i Schwarzwald fra den 2. til 4. juni. Som beskytter av arrangementet står den vest-tyske forbundspresidenten Walter Scheel.

Den 4. juni er hundreårsdagen for Frank Buchmans fødsel, og Freudenstadt er stedet hvor han i 1938 fikk tanken om «en åndelig og moralsk opprustning. Den neste store åndelige bevegelse vil bli en moralsk opprustning av alle jordens folk.»

Freudenstadt var også stedet hvor han døde den 7. august 1961. Hans siste ord var: «Jeg ønsker at verden skal bli styrt av mennesker som lar seg styre av Gud.»

Gjennom historien har Freudenstadt vært et brennpunkt i forholdet mellom Frankrike og Tyskland. De tyske arrangørene har lagt særlig vekt på deltakelse fra Frankrike. Blant annet vil et tallrikt fransk kor oppføre et moderne verk, *Oratorium for vår tid*. Det ventes også deltakere fra alle verdensdeler. En tysk gruppe vil oppføre spillet *For eksempel Tyskland*, som tar opp skyldspørsmålet, Tysklands fortid og ansvar i dag.

I den internasjonale komité som støtter arrangementet er professor Eiliv Skard, Oslo. Alle tre partier i den tyske Forbundsdagen er også representert i komitéen.

Tysk fjernsyn forbereder et 40-minutters program i forbindelse med begivenheten.

ny verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

umulig å få kontakt med parlamentsmedlemmet fra hans egen by. En morgen sa Gud til ham at han skulle gå ned på Rådhuset en tur. På vei ut igjen møtte han den ettersøkte, ba om en avtale, fikk den, og kunne et par dager senere ha en uforstyrret time med den travle politiker. Resultat: Etter valgene vil politikeren innby parlamentskolleger i Paris til et møte om oppropet.

I Orleans, Jeanne d'Arcs by, går borgermesteren inn for et to-dagers møte for Moralsk Opprustning, som vil bringe sammen mennesker fra hele landet. Det finner sted den 20. og 21. mai.

Fransk MRA-kampanje

I forbindelse med de franske valgene har Moralsk Opprustning ført en kampanje for å klargjøre det åndelige og etiske fundament som demokratiet nå bygges på.

Aksjonen startet med et «Opprop til våre landsmenn» for vel et halvt år siden. Det fikk bred publisitet i presse og kringkasting. «Hvis vi ikke gjør slutt på den ensidige understreking av krav og rettigheter, på fusk og snyteri i stor og liten målestokk, på det instinktmessige forsvar av del-interesser, så vil morgendagens strukturforandringer få liten betydning,» het det i oppropet.

Rundt om i Frankrike har paneldiskusjoner funnet sted omkring oppropet. I noen av dem har parlaments-kandidatene selv deltatt. Målet har vært å nå alle 4000 kandidater, enten direkte eller gjennom brev.

Kampanjen har aktivisert folk over hele landet. En hadde for eksempel lenge klaget over at det var

Nordisk i Karlstad

125 deltagere fra fire nordiske land møttes til en undervisningskonferanse i Karlstad den 11.—12. mars. Skoledirektøren i byen åpnet konferansen med å understreke behovet for noe å tro på hos en ungdom som er både dyktig og velinformert. Riksdagsmann Sven Johansson i Riksdagens undervisningskomité oppfordret de tilstedeværende lærerne å fylle det åndelige vakuum som er oppstått de senere årene hos svensk ungdom. Han var selv blitt stilt følgende spørsmål av en ung pike som kom til Riksdagen: «Når skal dere lære oss hva som er livets mening?»

Blant talerne var dr. Anton Skulberg, som var kirke- og undervisningsminister i Korvald-regjeringen.

Vi bringer et mer utførlig referat fra Karlstad i vårt april-nummer.

«Å bygge et team»

Utdrag av Jens-J. Wilhelmsens bok

For de av våre lesere som ennå ikke har kjøpt denne Perspektiv-boka fra Dreyers forlag, bringer vi en smakebit. Det er allerede kommet noen utmerkede anmeldelser, som vi skal vende tilbake til i neste nummer.

Foreldrenes engasjement bestemmer hvordan de oppdrar sine barn. For mange blir det det høyeste mål å sørge for at barna ikke kommer i vanskeligheter og utvikler seg til respektable samfunnsborgere. Deres bekymring og ambisjoner blir et press som barna enten underkaster seg eller gjør opprør mot. Mens foreldre som vier seg til et uselvvisk mål, formidler retning og mening til barna gjennom den måten de lever på, og kan la mye av beskyttelsen og kontrollen fare.

«Den som velger far eller mor fremfor meg, er meg ikke verd. Den som velger sønn eller datter fremfor meg, er meg ikke verd,» sa Jesus. For mange har en beslutning om å satse alt for det de tror på, ført til et smertefullt brudd med familie eller venner som tenker annerledes. Det kan koste anelse eller stilling. Men hvis det ikke finnes slike overbeviste og ansvarlige mennesker, avfinner samfunnet seg med det nest beste og stagnerer. På lengre sikt blir det grobunn for vold.

Å bygge et team er en av det engasjerte menneskets viktigste oppgaver. Fordi de ikke kan bygge eller arbeide som en del av et team, blir mange velmenende individualister stoppet eller brakt til taushet før de kan utrette noe. Enda en martyr, konstaterer verden med et skuldertrekk, og fortsetter i det gode gamle hjulsporet.

En gruppe mennesker som er forenet i en felles

målsetning, er det ikke så lett å avfeie. De har en sjanse til å bryte igjennom. Derfor blir motstanden mot slike grupper hardere. Ja, hvis de ikke møter motstand, er det et tegn på at det de slåss for er ufarlig for status quo.

Å bygge et team er ikke lett. Et medlem av en marxistisk gruppe klaget en gang sin nød til meg. «Vi tror alle på det samme,» sa han. «Men jeg vet ikke hva jeg skal gjøre med rivalisering, bakvaskelse og fiendskap i våre egne rekker.» De samme problemene er velkjente fra andre grupper, også kristne. Det er en grunn til at mange unngår det forpliktede samarbeidet i en gruppe. De fleste mennesker er vanskelige på en eller annen måte, og det kan være enklere å holde en viss avstand. Men samfunnet betaler en pris for den slags eskapisme.

Ekte omsorg

En nøkkel til å bygge et team er å være like opp-tatt av andre menneskers vekst og bestemmelse som en er av sin egen. Det innebærer blant annet å respektere den enkeltes uavhengighet og integritet. For å få en gruppe til å marsjere i takt aller arbeide med samlet styrke, er det lett gjort å trampe på avvikende meninger. Det er fristende å manipulere den enkeltes frykt eller ambisjoner for å sikre seg en felles front.

Ved slike midler kan en nok opprettholde en front, men det fremmer ikke gruppens målsetting. Selvsagt gjør det sterk å marsjere i takt. Men hvis det skjer på bekostning av den enkeltes trofasthet mot sin egen overbevisning, er styrken mere tilsynelatende enn virkelig. Et vesentlig korrektiv går tapt når den enkelte ikke er rotfestet i sin egen oppfatning av rett og galt. Faren for at gruppen skal slå inn på gal kurs øker.

Hele mennesket

Den som vil skape et dypere samhold i en gruppe, må være like meget hyrde som leder. Det betyr å ta omsorg for hele mennesket, for både åndelige og materielle behov. Og det betyr å være en virkelig venn.

De fleste merker snart om omsorg og oppmerksomhet er ekte eller taktisk. En prøve er trofasthet. Hvis omsorgen tar slutt når den andre ikke lenger er til nytte, er det grunn til å tvile på om den er ekte.

Industri og fagforeningsfolk møtes i Nord-England

Fagforeningsfolk og industriledere fra The Midlands i England møttes i Rugby i begynnelsen av februar.

Arbeidere fra British Leyland fortalte om nye initiativ de har satt igang for å løse både menneskelige og industrielle problemer innen fabrikkene. «En forandring er på vei,» sa Bert Reynolds fra Elektriker- og rørleggerforbundet. «Det er en ny vilje til forenet innsats hos dem som er interessert i mer enn å overleve — at industrien fyller sin oppgave i verdens-sammenheng.»

Byens borgermester holdt åpningstalen ved MRA-konferansen som hadde et originalt tema: «På tide å gripe fast om brenneslen». «Hvis du bare feier bort neslen, brenner du deg,» forklarte borgermesteren. «Du må gripe skikkelig tak. Og vi må gripe ordentlig tak i de problemer Storbritannia står overfor. En nasjon som vender seg fra Gud, skader seg selv. Vi tror på det dere arbeider med.»

Mannen de ikke kunne kjøpe, et skuespill om Keir Hardie, gruvearbeideren som ble Storbritannias første Labour-medlem i regjeringen, ble lest av en skotsk teatergruppe.

Skotten Don Simpson som har skrevet stykket, trakk sammenligningen mellom Keir Hardies og vår tid. «I en verden hvor de rike blir rikere og de fattige fattigere, må vi leve vår kristendom med like sterk overbevisning som Hardie hadde,» sa han.

Interessant kombinasjon

«Eutanasi (dødshjelp) er et omfattende emne og det er ikke forbausende at tre skuespill om nettopp dette er under forberedelse,» skriver *British Weekly & Christian World* av 24. februar.

«Ett av dem, *Dømt til livet*, er av Malcolm Muggeridge og Alan Thornhill — en interessant kombinasjon av kontroversiell journalist (Muggeridge) og anglikansk prest/forfatter. Dette stykket tar ikke sikte på å gi en full analyse av emnet, men det handler om en mann hvis lamme kone overtaler ham til å drepe henne...

Muggeridge og Thornhill tror at spørsmålet om eutanasi i sitt rette perspektiv er en del av mer grunnleggende prinsippsspørsmål. Bør menneskeheten ordne alt etter sin egen vilje? I så fall, er det mulig å unngå et samfunn som ligner et fabrikk-oppdretteri? Eller er menneskeheten skapt til å søke og alliere seg med Guds vilje, i troen på at Han er en kjærlig far som ønsker å hjelpe oss til å skape en verdensomfattende menneskelig familie?

Dømt til livet settes opp på Sør-kysten av Aldersgate Productions 1. mai og åpner ved Westminster Theater i London 17. mai.»

Om frigjøring

Noen fjernsynsbetraktninger

De fem kvinnene i Bjørg Viks TV-skuespill *To akter for fem kvinner* 28. februar var tatt ut av virkeligheten. En amputert virkelighet, riktignok. Det var lite forbindelse med verden utenfor, både hos kvinnene og deres «vaffelspisende», morsbundne/ærgjerrige ektemenn — som de skulle frigjøre seg fra. Det manglet liksom en dimensjon — hva de ville frigjøre seg til.

Et ideal i stykket var imidlertid kunstnerinnen blant de fem, et menneske som har et fast punkt inne i seg «hvor hun er bare seg selv». Hvor hun evner å omforme livets gjenvordigheter til noe skapende, i ærlighet og sann kjærlighet. Et reallt menneske, som kommer til å klare seg, både i ensomhet og samhörighet.

*

Ellers ligger det nok etterhvert endel lik igjen i veikanten langs den mer utvendige frigjøringsvei.

Et helt års-kull unge menn et sted i Norge led for eksempel den forsmedelse at samtliges mer eller mindre nyervervede koner plutselig gikk fra dem. På en gang fant alle jentene ut at de var utnyttet. Akk ja. Opplegg til en TV-farse, kanskje? Eller besk satire, for den som har mer sans for slikt.

Noen virkelige tragedier vil etter all sannsynlighet komme til syne gradvis. Idealet om indre frigjøring og selvstendighet, et indre balansepunkt hvor en avklaring finner sted, er meget krevende. Ikke mye slingringsmonn hverken til den ene eller den andre siden, uansett hva de skråsikre sier. (Hverken for å tekkes andre eller — over i den andre grøften, å tekkes seg selv uten hensyn.) Det finnes dem som sliter seg ut og mister sin egen kjerne i iveren etter å bevise et eller annet/oppnå et eller annet. Friheten krever en stor himmel over seg, og vi har alle mye å lære om den.

*

Fjernsynsteatrets siste oppsetning av *Et dukkehjem* viste hvilken krutt-tønne dette stykket var, er, og kommer til å bli.

«Miraklet» — selvstendige mennesker med en indre kjerne, forutsetter oppbrudd idag som i 1880-årene. Men tildels fra andre ting.

Mennesker gjør seg fremdeles dukker å leke med. Fremdeles stenger de seg selv ut fra et egentlig samliv med andre. Men hvor avlegs det begynner å bli å legge all skylden for dette på «rollemonstrene». Selvsagt flykter mange av oss inn i roller hvor vi lar oss utnytte. Men for oss moderne materialister brenner tampen like meget i en egosentrisk sex- eller karriereutfoldelse, som stenger for et dypere liv. (Skjønt slikt sier man visst ikke.)

Eva.

Det har med vår fortid å gjøre

Ung tysker intervjuet av Bjørn Ole Austad

En kald februartkveld ble en nybegynner i skiløypa observert på vei fra Frognerseteren til Ullevålseter. Iver og innsats opveiet minimal erfaring, og kilometrene gikk raskt unna. Skiløperen var en ung tysker ved navn Thomas Bräckle fra Stuttgart. I tre uker var han på besøk i Norge sammen med tre andre, fra Sveits, Danmark og Australia. De talte på skoler, besøkte norske industribedrifter, traff stortingsfolk og var i mange norske hjem.

Thomas er 25 år. Han har fått sin utdannelse i industrien, hvor han arbeidet som selger. Deretter studerte han bedriftsøkonomi i to år. Før den avsluttende eksamen var han meget nervøs, forteller han. Hans kristne tro var mest til søndagsbruk, men ettersom eksamen nærmet seg, ble behovet for hjelp stadig sterkere. Han lovet å gi Gud ett år av sitt liv dersom han besto eksamen.

Det løftet fikk store følger for hans videre liv. Da han hadde bestått eksamen, fikk han høre om en gruppe unge mennesker i arbeid for Moralsk Opprustning i Skottland. Uten egentlig å vite hva han begav seg ut på, bestemte han seg for å selge bilen sin og si fra seg andre økonomiske fordeler, og slutte seg til denne gruppen. Det ble ikke med det ene året...

— *Hvorfor ønsker du å arbeide med Moralsk Opprustning?*

— For det første kalte og ledet Gud meg til det. For det andre lærer jeg gjennom MRA å forstå mitt eget land og andre land. Jeg lærer meg selv og mine medmennesker å kjenne.

Jeg vil gi min kristne tro videre til andre, og ut fra denne troen tenke selvstendig om økonomiske og samfunnsmessige spørsmål, om familie og ekteskap og mye annet. Derfor er jeg glad for å arbeide med MRA.

— *Situasjonen i Vest-Tyskland har ofte vært fremme i massemedia. Hva føler unge tyskere om sitt land?*

— Problemet er at vi ikke klarer å identifisere oss med vårt eget land. Vi ønsker heller å være europé-

ere enn tyskere. Men når vi reiser utenlands, oppdager vi jo at vi kalles tyskere. Mange av oss unge ønsker ikke å konfronteres og belastes med arven fra Hitlertiden. Vi legger skylden på den eldre generasjonen. Men vi må se realitetene i øyene. Tyskland har gjort mye galt mot andre nasjoner. Så lenge vi møter bitterhet og dype sår i hjertene hos mennesker i de land vi besøker, så ligger også ansvaret på oss. Alt dette kan ikke viskes ut i løpet av én generasjon. Vi må bringe forsoning.

Løsningen er å be mennesker og nasjoner om tilgivelse. Nettopp det vil jeg også gjøre her i Norge. På grunnlag av en slik tilgivelse kan vi så identifisere oss med vår nasjon og bli fri til å bidra med noe nytt.

— *Generasjonskonflikten fremheves som en av årsakene til terrorismen i Vest-Tyskland. Hvordan oppfatter du dette?*

— Konflikten har å gjøre med vår fortid. Heller enn å snakke om den vil mange foreldre konsentrere seg om å gi sine barn den materielle velstand de har arbeidet så hardt for. Likevel føler vi oss ofte glemt og tilsidesatt. Det materielle kan aldri bli en erstatning for en målsetting i livet. Identitetskrisen og den åndelige sulteforingen har drevet de unge til å søke svar på livets og samfunnets mer grunnleggende spørsmål innenfor alle mulige ideologier som for eksempel marxismen og kommunismen. I slutten av sekstiårene gjorde så studentene opprør, men det etablerte samfunn tok dem ikke alvorlig. På den ene siden sa de eldre at vi unge måtte ta ansvar for oss selv og våre liv, men på den annen side ville de selv ikke gå inn på sitt ansvar for nazismens ugjerninger. I frustrasjon tok grupper av unge til voldsaksjoner. De møtte maktbruk fra staten og svarte med mer og hardere vold. Der står vi idag, og det er vanskelig å si hvordan den videre utvikling vil bli.

Det vi trenger i dagens Tyskland er en dialog på tvers av generasjonskløften. På en konferanse nylig opplevet jeg at unge og eldre var ærlige med hverandre om sine følelser og holdninger. Det ut-

I slutten av 60-årene gjorde studentene opprør, men det etablerte samfunn tok dem ikke alvorlig.

fordret meg. For selv har jeg vært veldig likegyldig overfor eldre mennesker. Jeg nesten overså dem. Men når du er likegyldig overfor mennesker, sårer du dem. Jeg satte meg til å skrive et brev til en eldre person jeg hadde arbeidet med, og ba ham om tilgivelse for min likegyldighet. Jeg bestemte meg for å bli en ekte venn. Ærlighet om våre følelser er helt vesentlig for å oppnå enhet mellom generasjonene.

— *Er det sant som noen påstår, at en fascistisk tankegang er på fremmarsj i Vest-Tyskland?*

— Jeg vil ikke si at fascismen har fremgang. Men det eksisterer et ideologisk tomrom der fascismen lett kan vokse frem hvis omstendighetene er gunstige for det. Identitetskrisen og materialismen skaper dette ideologiske tomrommet. Derfor må vi finne et alternativ. Vi må finne noe ekte inne i oss selv, verdier som har kontakt med virkeligheten.

For i dagens Vest-Tyskland møter du en rekke politiske grupperinger på høyre- og venstresiden som lever i en uvirkelig idéverden. Teoriene deres har ingen innflytelse på medlemmenes praktiske livsførsel og holdninger. Teori og virkelighet er adskilt.

Nytenkning i lys av Guds plan

Selv var jeg aktiv nasjonalist i ni år fra jeg var femten år gammel, selv om jeg aldri ble medlem av noe parti. På skolen fortalte læreren om alle de tyske krigsforbrytelsene, for eksempel om jødeforfølgelsene. Jeg tvilte på at det alt sammen kunne være sant. Jeg ble mistenksom og mente etterhvert at den historien vi lærte for en stor del var propaganda fra de allierte. Jeg plukket frem mer og mer av det som etter min oppfatning var bra ved Hitlertiden og bygget opp et helt system av nasjonalistiske teorier. Jeg hadde til slutt et svar på ethvert spørsmål. Men teoriene hadde ingenting med virkeligheten og min måte å leve på å gjøre. Først da jeg ble ærlig med meg selv om kreftene inne i meg, kampen mellom ondt og godt, fikk jeg beina ned på jorda. Etterat jeg var helt ærlig med mine foreldre om alt i mitt liv, oppdaget jeg kjernen i samfunnsproblemene. Det var min egoisme og materialisme som måtte forvandles. Jeg begynte å gjøre opp for det gale jeg hadde gjort og be om tilgivelse til mennesker jeg hadde forurettet. Jeg begynte å søke Gud og Hans ledelse. En forpliktelse til Guds plan vokste.

Mine nasjonalistiske teorier måtte tas opp til revurdering, og denne prosessen i nytenkning pågår fremdeles. Jeg kjenner nå et ansvar for min nasjon og kan akseptere meg selv som tysker med alt det innebærer. Nettopp dette er svaret til identitetskrisen og det ideologiske tomrommet i vår nasjon.

— *Hva er fremtiden for tysk demokrati?*

— Vest-Tyskland er et meget ungt demokrati. Mange vokste opp og fikk sin utdannelse under Det tredje rike. Derfor er mange av deres forestillinger og oppfatninger fra den tidens tenkning, selv om de ikke gir uttrykk for dem. En bevisstgjøring om hva demokrati er, må til. Vi trenger en nytenkning i lys av Guds plan, som en prosess inne i menneskene.

Et problem for tysk demokrati er den sterke konflikten mellom de to store partiblokkene (SPD og CDU) og deres tilhengere. Et demokrati bør ha et vidt spektrum av politiske grupperinger fra venstre til høyre. Men CDU og SPD har gått inn i en så forbitret kamp om regjeringsmakten at demokratiet på topp-plan ikke fungerer.

Striden omkring «Berufsverbot» er et resultat av en dypere konflikt og mistenkeliggjøring partiene imellom. Vi trenger nå vennskap og fellesskap mellom de politiske lederne uansett parti. Da blir det grobunn for konstruktiv kritikk innen det vest-tyske samfunnet.

— *Du har vært tre uker i Norge. Hva har du lært om vårt land og nordmennene?*

— For det første har det gjort dypt inntrykk på meg at så mange unge nordmenn dro til Tyskland etter krigen og tilbrakte flere år der i gjenoppbyggingen av vårt land. På bakgrunn av hva dere gjenomgikk under okkupasjonen er dette et eksempel på forsoningsarbeid som jeg er meget takknemlig for.

Jeg hadde hørt at nordmennene var sterke individualister og det fikk jeg bekreftet. Denne uavhengigheten er en stor hjelp til utvikling av personligheten, og mennesker som våger å kjempe for sin tro og overbevisning. Men dere må ikke bli så stolte av deres individualisme at dere ikke klarer å samarbeide med hverandre og andre land. Da jeg besøkte en norsk bygd oppdaget jeg forresten noe av grunnen til den individualistiske innstillingen. I Tyskland ligger gårdene samlet i en småby med alle markene rundt omkring. I Norge ligger gårdene spredt og uavhengige av hverandre. Det fremmer antagelig individualismen.

Thomas Bräckle (nr. 2 fra h.) sammen med (fra v.) Bjørn Ole Austad, Lone og Jim Allison fra Danmark/Australia og Adrian Burkhardt, Sveits. Foto: Østlandsposten.

«Her pleier vi si god dag, og fortelle hva vi heter.»

ABACKA, Gunda Sjögrens skildring av livet i en liten landsby i Lappland i Sverige før den ble lagt under vann ved en vassdragsregulering, er kommet ut på engelsk. Boka er tidligere omtalt i Ny Verden. Forlaget Grosvenor Books har utgitt den med tittelen «My Roots survive the Flood». (På svensk kom den ut på forlaget Idé och Kultur.)

En vise om å tilgi

Å tilgi er så vanskelig,
å hate er så lett.
Gud, gjør mitt hjerte levende
så tro og liv blir ett.

Du vet hvor bitter jeg kan bli
når noen skader meg.
Gud, gjør mitt hjerte varmt igjen
og la meg følge deg.

Du ser min neste på hans vei,
og meg — når jeg går vill.
Din hellige barmhjertighet
vi trenger begge til.

Du tåler ikke svik og fusk
men ser oss som vi er.
Du gjennomskuer alt hos oss,
men har oss evig kjær.

Du viser meg som i et spill
mitt harde hjertes nød,
at også jeg er full av feil
og trenger Livets brød.

Den smale vei er god å gå
når Du går foran meg!
Min neste og jeg selv får plass,
— og begge trenger deg.

Anne Marie Mannsåker.

Da boka ble lansert i Westminster teater i London i begynnelsen av mars, fortalte Gunda Sjögren hvordan hennes familie hadde opplevet situasjonen. For dem var det et overgrep og en fjerndirigering som mange mener har paralleller i Skottland og Wales.

«Oppe i Nord-Sverige har vi mye av landets materielle rikdommer. Selv som vi ikke er mange, forsyner vi resten av landet med mye av dets jernmalm, skogsprodukter og vannkraft. Vi er stolte over å kunne gjøre det, men det er også mye bitterhet fordi vi føler at folket sørfra har tatt over.

Det hente i alle fall med oss i vår lille avsidesliggende landsby. En dag så vi folk springe omkring og måle opp jordene og sjøen. Da visste vi at skjebnen hadde talt, at innsjøen skulle bli kraftmagasin og vannstanden heves, slik at gården vår ville forsvinne under vann.

Dette er en erfaring som mange der oppe er gått igjennom, ikke minst samene som bodde der lenge før vi nybyggere kom. Og det er en opplevelse som vi har felles med mennesker i mange andre land. De som har makten sender sine folk og bestemmer hva som skal skje med det området der en selv bor.

Frigjort fra følelsene

Mine foreldre følte dette dypt. De var ikke imot fremskritt og forsto at forandringer måtte skje. Men de følte seg overkjørt.

En dag så min mor noen karer nærme seg huset. Hun gikk ut til dem og sa: «Vil dere ikke komme inn og få litt kaffe og vafler?» Det ville de, og så tok de med seg de andre. Ved bordet sa mor: «Her pleier vi å si god dag og fortelle hva vi heter. Jeg heter Signe og min mann heter Anselm, og vi bor her.» Og så kom de igang med å prate. Det viste seg at disse karene bare hadde fått ordre om å utføre en jobb.

På en eller annen måte virket denne episoden slik at den befridde mine foreldre fra de sårede følelsene de ellers ville hatt. Naturligvis kom vannet, og mitt gamle hjem ligger nå 14 meter under overflaten.

Kanskje det hjelper

Da boken kom ut på svensk, sendte min bror den til lederne for kraftselskapet, og en av dem var med da boken ble lansert i Stockholm. Min bror kunne fortelle ham alle detaljer om det som var hendt, og han og andre forsto hvordan folk føler det. En av dem sa: «Jeg er glad for at dere sendte oss denne boka. Vi trenger å lese slikt.» Kanskje de kommer til å opptre annerledes en annen gang.

EN KORRIGERING

I forrige nummer av Ny Verden brakte vi et utdrag av boka *The World My Country* om en kvinnelig rektor fra Burma, Daw Nyein Tha. Boka er skrevet av Marjorie Proctor.

Vi unnlot å gjøre oppmerksom på at den også er oversatt til dansk, og kan bestilles gjennom oss.

Den britiske diplomaten A. R. K. Mackenzie skriver i forordet: «Østens kvinder spiller en fremtrædende rolle i vore dage, men ingen har gjort mere indtryk og haft mere indflydelse enn denne burmesiske kvinde, hvis livskvalitet — uden statsstøtte — inspirerede statsmænd, diplomater, de indkaldte soldater og tusinde andre rundt omkring i hele verden ...»

Bruk
kvalitetsprodukter
fra

A S SABA

Jens-Jonathan Wilhelmsen

MENNESKET OG STRUKTURENE

Tar du verden som den er?
Kan den forandres?

HVA MED

Vold
Klassekamp
Byråkratisering
Tro
Tilfredsstillelse

?

En utfordring til nytenkning.

Dreyer

Kr. 30,-

SVAKSTRØM ER VAR STYRKE

Vår spesialitet:

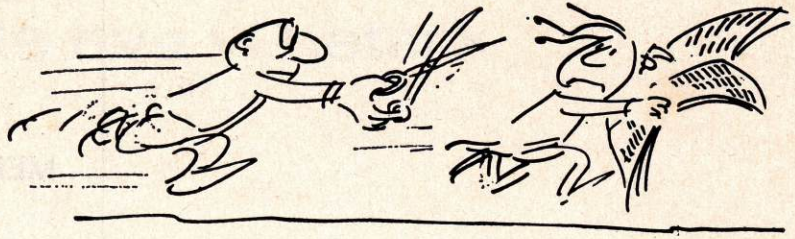
Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S.

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Selv om vi mener det er tåpelig å tro at en forandring i de sosiale strukturer i seg selv vil være tilstrekkelig til å forandre mennesket, tror vi det er like tåpelig å forvandle mennesket uten samtidig å forsøke å forandre de sosiale institusjoner som omgir hans liv. Begge oppgaver må angripes samtidig, med samme alvor og forpliktelse. En alvorlig men utbredt misforståelse idag er at kristne apostler bør holde seg i kulissene inntil deres rekke er fulltallige før de forsøker å øve innflytelse på verden. Vi har glemt at det bare er ved handling i forhold til omgivelsene at vi selv kan formes fullt ut, og at det bare er ved ekte kjærlighet til våre brødre at vi kan gi håndgripelig uttrykk for vår kjærlighet til Kristus.

Michel Quoist i «The Christian Response», Gill and Mackmillan, Dublin.

En politisk og sosial tilstand er et kunstværk, frembragt af en kollektiv fornuft og et kollektivt instinkt. Den er et udslag af et folks karakter, og den har en kraft til at virke tilbage paa folkets karakter og befæste den.

Nils Kjær.

De gamle grekere har gitt oss alle mulige arter av litteratur, de har skapt teater og drama, tragedie og komedie — greske ord og greske diktarter . . . Men hadde de en folkelig litteratur til å nære sin ånd med? Det ser ikke ut til det: stormenn, konger og helter

bærer deres tragedier og deres nasjonalpoesi . . .

En sveitsisk litteraturforsker, Auerbach, gjorde for noen år siden en interessant iakttagelse: Han trakk frem en scene i Nytestamentet som vi alle kjenner: Peter i yppersteprestens gård, den fortellingen som ender med de ordene at «Peter gikk bort og gråt bitterlig.» En slik scene er ikke tenkelig i klassisk litteratur, sier Auerbach. Ingen gresk forfatter ville ha funnet på å la en fattig fisker stå som bærer av et slikt patetisk opptrinn . . .

Om oldkirkens martyr- og helgenhistorier sier litteraturforskeren professor Wifstrand: «Det kan vel sies at det var kirken som først skaffet noe vi kan kalle folkelesning.»

Professor Eiliv Skard i «Apropos Hansine Solstad — folkelivsromanen», Morgenbladet 12.12.1977.

Så begynte jeg å forstå problemet. Nasjonen var i en dyster stemning. Over hele landet møtte du sinne, bitterhet og desillusjon. Mens min tendens var å tenke på behovet for storslagne reformer, syntes Gud å si meg at fornyelsen av landets ånd kan begynne med hvert enkelt menneske — gjennom fornyelsen av den enkeltes ånd. «Hvis du ønsker å gjøre noe, gi deg helt til Meg og Jeg vil lede deg,» var ordene som satte seg fast i mitt sinn.

Charles W. Colson i «Born Again» (om Watergate).

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 40,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,50

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 5 12 57 94

Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51

Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo

Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN